

Arrest

nr. 92 871 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Haïtiaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. DECALUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 5 juli 2011 in de Dominicaanse republiek in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 12 juli 2011 komt verzoeker het Rijk binnen, in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C.

1.3. Verzoeker dient op 15 juli 2011, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Verzoeker wordt in januari 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 16 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [S-J.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Haitiaan

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: "er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten"

Uit het samenwoonstverslag dd 27.03.2012 opgesteld door de politie van Kortrijk blijkt het volgende: "(...) Betrokkene [S-J] komt zelden naar huis. [V.M.] weet niet waar [S-J.] gaat of staat. Doet wat hij wil zonder rekenschap te geven. (...) Er zijn enkele voorwerpen van [S-J.] aanwezig in de woning. Het betreft kledij. Alle andere voorwerpen zijn eigendom van [V. M.] (...). Buren weten dat [S-J.] af en toe aanwezig is in de woning. Hij is er niet vaak." Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 13.06.2012 afvoering van ambtswege staat en sinds 02.07.2012 declaratie vertrek, [...]. De echtgenote van betrokkene staat sinds 13.06.2012 als alleenstaande ingeschreven in het rijksregister. Bijkomend blijkt uit het politieverslag dd 05.04.2012 dat [V.M.] bij de politie is langs geweest om een verklaring af te leggen van het schijn karakter van haar huwelijk met betrokkene. Bijgevolg blijkt uit bovenstaande gegevens dat er geen sprake meer is van samenwoonst noch van een gezinscel tussen beide.

Op 4 juni 2012 werd een document aan betrokkene betekend waarin hij werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen die onze diensten toelaten de situatie van betrokkene in België te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42 quater, § 1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Hoewel betrokkene aantoont niet ten laste te zijn van het OCMW en zijn werkbereidheid aantoont met interimarbeid, is dergelijke tewerkstelling per definitie tijdelijk en onstabiel en volstaat bijgevolg niet om het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk te rechtvaardigen. Het voorgelegde rekeninguittreksel, waaruit blijkt dat de echtgenote een pensioen ontvangt, wordt niet in aanmerking genomen om de economische situatie van betrokkene te evalueren aangezien ze niet langer samenwonen en er geen gezinscel meer is tussen beide.

Hoewel blijkt uit het voorgelegde medisch attest dat betrokkene een positieve tuberculine test had op 09.06.2012 blijkt in hetzelfde attest dat het niet om een acute/actieve TBC gaat en dat betrokkene verder vrij is van besmettelijke ziekten. Bijgevolg zijn de medische redenen niet van die aard dat ze betrokkene zouden beletten om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verder wordt door betrokkene nog attest van aansluiting mutualiteit en attesten inburgering en Nederlands les voorgelegd. Het feit dat aangesloten is bij de mutualiteit en basiscursussen heeft gevolgd rechtvaardigen op zich geen verder verblijf van betrokkene in het Rijk. Bovendien wordt door betrokkene nog documenten van Western Union voorgelegd waarmee wordt aangetoond dat betrokkene

op geregelde tijdstippen geld opstuurt naar zijn familie in Haïti. Bijgevolg kan gesteld worden dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie in Haïti.

Gelet op de beperkte verblijfsduur van de betrokkene in het Rijk en gelet op bovenstaande elementen kan worden geconcludeerd dat de economische, culturele en sociale integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat zij het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk rechtvaardigt, en bovendien blijkt dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De verwerende partij nam haar beslissing om reden dat er geen sprake meer is van samenwonen noch van een gezinscel tussen verzoeker en mevrouw [V.]. De verwerende partij baseerde haar beslissing op een samenwonenverslag dd. 27.03.2012, het rijksregister en een politieverslag dd. 05.04.2012.

Zoals gesteld, zijn er in het voorjaar van dit jaar echtelijke moeilijkheden gerezen tussen verzoeker en mevrouw [V.]. Daardoor is verzoeker tijdelijk apart gaan wonen, en het is ook in die context, met name in een boze/ontgoochelde bui, dat de klacht van mevrouw [V.] te situeren valt.

Nochtans waren de problemen tussen verzoeker en mevrouw [V.] slechts van tijdelijke aard en hebben zij zich eind juli terug verzoend én wonen zij ook opnieuw samen te [...].

Verzoeker en mevrouw [V.] wilden dit samenwonen overigens ook officieel maken, maar de Stad Kortrijk stuurde hen wandelen en meldde dat zij eerst DVZ hierover moesten inlichten.

Eén en ander werd ook medegedeeld aan DVZ, waarbij om een intrekking van de genomen beslissing werd gevraagd, maar daar werd evenmin op gereageerd, zodat huidig beroep noodzakelijk is.

De verwerende partij is immers noch zorgvuldig noch redelijk geweest om op zo'n korte tijd te beslissen om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker.

Het is inderdaad niet omdat een koppel tijdelijk niet samenwoont dat zij definitief uit elkaar zijn. De verwerende partij had gedurende een langere tijd controles van samenwonen moeten doen en had niet zo snel mogen beslissen tot het definitief beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker. Temeer daar verzoeker vast werk heeft en thans door deze beslissing verplicht wordt om helemaal opnieuw te beginnen, zowel wat betreft zijn verblijfsrecht als wat betreft zijn werk.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, zou overigens onmiskenbaar een inbreuk betekenen op het hernieuwde gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw [V.].”

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen het geval waarin een administratieve overheid een administratieve rechtshandeling stelt op eigen initiatief, met andere woorden. zonder dat verzoeker erom heeft gevraagd en het geval waarin verzoeker zelf om een voordeel vraagt. *In casu* doet de bestreden beslissing geen uitspraak over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen, doch wel over een beslissing die verweerder treft over het hoofd van verzoeker heen die geniet

van een verblijfsrecht. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt daarnaast slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder besluit tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging op grond van volgende gegevens:

- een samenwoonstverslag van de politie van Kortrijk van 27 maart 2012 dat verzoeker slechts zelden aanwezig is in de echtelijke woning en geen rekenschap geeft van zijn doen en laten ten aanzien van zijn echtgenote;
- een raadpleging van het rijksregister, waaruit blijkt dat enerzijds verzoeker sinds 13 juni 2012 van ambtswege is afgevoerd en op 2 juli 2012 een declaratie van vertrek heeft gedaan en anderzijds verzoekers echtgenote sinds 13 juni 2012 als alleenstaande staat ingeschreven;
- een politieverslag van 5 april 2012, dat de echtgenote van verzoeker een klacht wegens schijnhuwelijk heeft ingediend.

Verweerder komt aldus niet enkel tot zijn besluit op basis van het gegeven dat de echtgenoten niet langer samenwoonden doch ook op basis van het ontbreken van een gezinscel.

Verzoeker erkent dat er sprake was van huwelijksproblemen tussen hem en zijn echtgenote, doch voert aan dat deze slechts van tijdelijke aard waren en de klacht wegens schijnhuwelijk enkel het gevolg was van “een boze/ontgoochelde bui”. Hij betoogt dat het onzorgvuldig en onredelijk is om op zo’n korte tijd te beslissen tot beëindiging van het recht op verblijf en dat gedurende een langere tijd controles van samenwoonst hadden moeten plaatsvonden.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelende door op grond van voormelde gegevens, die verzoeker niet betwist, te oordelen dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Gelet op voormelde gegevens kon verweerder er immers in redelijkheid vanuit gaan dat de huwelijksproblemen niet louter tijdelijk waren en de beëindiging van de gezamenlijke vestiging een feit was. Uit het politieverslag van 27 maart 2012 bleek immers reeds dat er zich problemen stelden in het gezin, die werden bevestigd door de klacht wegens schijnhuwelijk die verzoekers echtgenote op 5 april 2012 indiende, het gegeven dat verzoekers echtgenote vanaf 13 juni 2012 als alleenstaande stond aangegeven op het adres van de echtelijke woning en het gegeven dat op 2 juli 2012 door verzoeker een declaratie van vertrek werd gedaan. Het gegeven dat er sprake was van huwelijksproblemen die ruim drie maanden duurden en dermate ernstig waren dat deze leidden tot een klacht wegens schijnhuwelijk en een besluit om officieel apart te gaan wonen, wijst op geen enkele wijze op het door verzoeker aangevoerde tijdelijk karakter van de niet-samenwoonst en huwelijksproblemen.

Waar verzoeker stelt dat uit het gegeven dat een koppel tijdelijk niet samenwoont niet blijkt dat zij definitief uit elkaar zijn, benadrukt de Raad opnieuw dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een tijdelijke niet-samenwoonst, doch wel op een gebrek aan samenwoonst waarvan, gelet op het gegeven dat beide echtgenoten verkozen apart te wonen en dit ook zo kenbaar maakten aan de gemeentelijke administratie, het tijdelijk karakter op dat ogenblik niet kan worden vastgesteld én een gebrek aan gezinscel.

Verweerder is ook niet verplicht om een welbepaalde tijd te laten verstrijken tussen de vaststelling dat de echtgenoten niet langer gezamenlijk gevestigd zijn en de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf. Er dienen enkel voldoende gegevens voor te liggen die erop wijzen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Er kan ook niet worden ingezien waarom verweerder, indien hij voldoende gegevens heeft ingezameld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, alsnog gedurende langere tijd woonstcontroles dient uit te voeren. Het gegeven dat verzoeker stelt vast werk te hebben – waarbij dient te worden opgemerkt dat dit gegeven wordt tegengesproken in de bestreden beslissing, nu daarin sprake is van interimarbeid die per definitief tijdelijk en onstabiel is en waarbij de Raad vaststelt dat de stukken in het administratief dossier bevestigen dat het enkel om interimarbeid gaat – is verder van geen enkele invloed op de vraag of er al dan niet nog sprake is van een gezamenlijke vestiging, zodat niet blijkt waarom verweerder op grond van dit gegeven gedurende een latere tijd woonstcontroles diende uit te voeren. Er kan ook niet worden ingezien welk nut deze zouden hebben gehad, omdat volgens de gegevens die het bestuur op dat ogenblik had verzoeker niet meer woonachtig was op het adres van de echtelijke woning.

De Raad stelt daarnaast vast dat verweerder in de bestreden beslissing tevens heeft onderzocht of er geen redenen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn die alsnog een andere uitkomst zouden kunnen rechtvaardigen. Hiertoe werd verzoeker zelfs uitgenodigd eventuele elementen in deze zin aan te brengen. Hierbij werd onder meer rekening gehouden met de tewerkstelling van verzoeker in België en de mate van socio-economische en culturele integratie in België. Verzoeker toont met geen enkel concreet gegeven aan dat de door verweerder gemaakte beoordeling is gesteund op een foutieve feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich eind juli 2012 opnieuw heeft verzoend met zijn echtgenote en zij terug zijn gaan samenwonen, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Dit gegeven en de stukken die ter staving hiervan worden voorgelegd, zijn niet dienstig.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met deze vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In casu dient, verwijzend naar voorgaande bespreking dat verweerder in redelijkheid heeft geoordeeld dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een

gezinscel en een gezamenlijke vestiging, te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen inbreuk uitmaakte op het gezinsleven van verweerder met zijn echtgenote. Verzoeker geeft in wezen ook zelf aan dat er ten tijde van de bestreden beslissing geen sprake was van een gezinsleven en dat hij en zijn echtgenote zich slechts eind juli 2012 hebben verzoend.

Ten overvloede merkt de Raad verder op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker een nieuwe aanvraag tot afgifte van de F-kaart indient op grond van zijn hernieuwde relatie met zijn echtgenote en dat hij verder ook niet aantoont dat er sprake is van ernstige hinderpalen die het hernieuwde gezinsleven in het land van herkomst van verzoeker bijzonder moeilijk of onmogelijk maken.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS